

KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ

OTEČ ZDENĚK DRŠTKA

Tak se nám školní rok chýlí ke konci, a proto bych rád upozornil na pozoruhodnost, jíž se možná v dohledné době stanete svědky. O posledních červnových sobotách se totiž obvykle konává jáhenské nebo kněžské svěcení.

Bývá to velická událost a je pravděpodobné, že váš pan farář nebo kaplan také bude chtít být při tom. A třeba vás vezme s sebou.

Pokud se tak stane, nebudte zklamaní, že nejspíše budete všechno pozorovat zpozzdání a nedostane se vám příležitosti, abyste prokázali své ministrantské schopnosti. Raději si teď svěcení projděme, abyste věděli, na co máte dávat pozor a co by vám nemělo ujít.

Je-li člověk svěcen na kněze, věříme, že při tom zaručeně působí Boží milost, která z něj dělá svým způsobem nového člověka, podobně jako křest nebo biřmování. A stejně jako tyto svátosti lze i svěcení v daném stupni přijmout jen jednou jedinkrát v životě.

JAK SE TO VLASTNĚ DĚLÁ?

Svěcení se koná při mši, která až do evangelia probíhá obvyklým způsobem – jen je pochopitelně slavnostnější. Po evangeliu jsou kandidáti představeni biskupovi jménem, na výzvu odpovídají: „Jsem připraven.“ Po kázání vkládají kandidáti jednotlivě sepnuté dlaně do biskupových rukou a slibují jemu a jeho nástupcům úctu a poslušnost. Biskup odpovídá: „Ať Bůh dovrší dobré dílo, které v tobě započal.“

Následují litanie ke všem svatým. Při nich všichni klečíme, kandidáti svěcení leží tváří k zemi, což je postoj člověka zcela odevzdaného do vůle Boží. Možná si ho budete pamatovat z Velkého pátku. Po litaních klade biskup mlčky ruce na hlavu jednotlivých kandidátů na znamení, že se přebírá moc Ducha Svatého. Následující modlitba je vlastním jádrem svěcení – bez kladení rukou a této modlitby by k žádnému svěcení nedošlo.

Tato modlitba se liší u jednotlivých svěcení – u jáhenského jsou jejím jádrem slova:

„Sešli na ně, Pane, Ducha Svatého; ať je posiluje jeho sedmkrát milost, aby věrně plnili svou službu.“ Při svěcení kněží jsou podstatná slova: „Dej svým služebníkům kněžskou hodnost. Obnov v nich Ducha svatosti. Dej, Bože, aby se pevně drželi úřadu, který přijali z tvé ruky, a jejich život ať je pro všechny výzvou a příkladem.“

Po samotném svěcení si nově vysvěcení jáhnové oblékají štolu (šikmo od levého ramene k pravému boku) a dalmatiku – slavnostní jáhenské roucho, podobné ornátu, ale s rukávy. Nově vysvěcení kněží si štolu upravují kněžským způsobem, tedy kolem krku a přes ramena dopředu a oblékají si ornát. Obvykle jim při tom pomáhají jiní kněží, většinou ti, kteří je na cestě ke kněžství doprovázeli. Pak maže biskup kněžím dlaně křížem a každému předává patenu s hostiemi a kalich s vínem. Pak se s nimi po-

zdraví políbením pokoje, podobně i ostatní přítomní kněží.

ŽEHNÁNÍ A SVĚCENÍ

Mluví se o svěcení kněží, ale někdy také o svěcení nového domu. Někteří z vás možná řeknou, že mají doma svěcený kříž nebo svěcené kočičky od Květné neděle. V pravém slova smyslu se z uvedených případů může mluvit o svěcení pouze u kněží (a jáhnů a biskupů, samozřejmě). To ostatní není svěcení, nýbrž žehnání – prosba o to, aby Bůh žehnal, pomáhal a doprovázel ty, kdo takové požehnané věci budou používat při modlitbě nebo i v běžném životě. Ale nejedná se o svátost.

CO SE DĚJE PO SVĚCENÍ DÁL?

Než nastoupí na své nové působiště, obvykle slouží nově vysvěcený kněz ve své rodné farnosti svou první, velmi slavnostní mši svatou – říká se jí primice z latinského slova „primus“ neboli první. Pokud se vám, milí páni ministranti, podařilo, že jste si vymodlili ve své farnosti nové kněžské povolání, bude pro vás primice příležitostí, jak dát zazářit svému ministrantskému umění. Tedy aspoň doufám, že se za nové kněze modlíte. Jiné řešení, jak se dostat ke vši té slávě, mě nenapadá.

Vlastně ano, ještě jedna možnost tu je – existuje skutečně zaručený způsob, jak se dostat při jáhenském či kněžském svěcení a při takřečené primici do centra dění, aby vám naprosto nic neuniklo a vy jste si přišli na své. Ovšem je to dost náročné: museli byste se stát jáhny a kněžími vy sami. Ale to jen tak mimochodem, abyste měli o čem přemýšlet, až budete dumat nad svým budoucím životem.

TAK ŠTASTNĚ A VESELĚ A HLAVNĚ PLODNĚ DUMÁNÍ!

Foto: Zuzana Kostková (2) - Člověk a víra

SCHODY DO NEBE

Píše ZBYNĚK PAVIENSKÝ
Kreslí CZINA

MÍT RÁD SÁM SEBE SE MŮŽE NĚKDY ZDÁT TĚMĚŘ NEMOŽNÉ. DOMINIK, KTERÝ SE S TÍM MUSEL POPRAT V MINULÉM DÍLE, ZAČAL BUDOVAT ZDRAVÝ VZTAH K SOBĚ NA VĚDOMÍ BEZPODMÍNEČNÉ BOŽÍ LÁSKY.

